

[Glistrup]

for at holde jul uden at skulle gå på arbejde, end hvis man skal have hele arbejdsstyrken i alle forskellige sektioner, om det er lager eller produktion eller transport eller kontorer osv., for at holde det gående. Derfor var det et menneskevenligt og derfor et dårligt forslag, hr. Demnitz stillede som sit forslag nr. 1.

Og bedre var det da heller ikke, at man kunne lave den fidus med, at man bare skulle sørge for, at man havde nogle, der var ferieberettigede, og de, der ikke var ferieberettigede, kunne man bare have ladet være med at ansætte, og de ferieberettigede kunne man bare sende på ferie. Hr. Demnitz siger, at arbejdsgiveren kan lave den fidus for at omgå § 85 a, og derfor er der ingen grund til at fjerne § 85 a. Igen tog hr. Demnitz så ganske og aldeles fejl af, hvordan den danske situation er i 1980'erne. Der er vitterlig mennesker, der på grund af regeringens politik har været kastet ud i arbejdsløshed i lange tider, og som nødig skulle have det ekstra handicap, at de kun kan blive genansat, hvis de har optjent en tilstrækkelig lang ferie til, at man altså kan sende dem på ferie inden for den periode, der er tale om.

Andre ordførere var inde på, at man godt kunne godkende, at der var nogle problemer, men, sagde man, dér har vi jo den gode vilje hos arbejdsministeren, og så er der ingen grund til at se på fremskridtspartiets forslag, for når bare arbejdsministeren kommer med sin gode vilje, så løser det nok problemerne. Dér har vi ærlig talt den erfaring med både arbejdsministeren og hans partifæller, at når de skal til at løse problemer, så skaber de ti gange så mange problemer. Så forvikler de sig nemlig ind i at gøre dette system, som vi fik ved lovgivningen i forsommeren 1979, endnu mere administrationstynget, endnu mere belagt med særregler og bestemmelser, som f. eks. hr. Ib Christensen efterlyste for stevedorernes vedkommende, og som man jo kan komme med på en lang række områder, hvor man har klaget sig, i butiksfaget, restaurationsfaget osv., hvad man nu har været inde på.

Vi kan jo se, når man læser bilaget til det foreliggende lovforslag igennem, hvordan der allerede er åbnet ladeporte for fiduser, misbrug og omgælder, fordi der er lavet alle disse mange snørklede administrative bestemmelser, som er opregnet i bilaget. Den vej,

som hr. Ib Christensen, fru Grethe Fenger Møller og fru Birgith Mogensen og andre anviste, fører faktisk blot til, at vi skal til at skabe endnu større papirdynger og administrationsbesværligheder, fordi der nu skal fyldes særregler og undtagelsesundtagelser og modifikationer på § 85 a. Det er bedre at sige: lad falde, hvad ikke kan stå, og § 85 a kan altså ikke stå. Vi må alle erkende uanset det ene eller andet principielle standpunkt, at den fører ud i en række vanskeligheder.

Men arbejdsministeren har ret i, at hvis der ikke havde været disse vanskeligheder, så var det foreliggende forslag et udpræget eksempel på den principielle afstand, der er imellem socialdemokratiets opfattelse eller arbejdsministerens opfattelse på disse felter og fremskridtspartiets opfattelse, og det er i og for sig det mere interessante i debatten. Hvis man kunne se væk fra alle de praktiske vanskeligheder, der er med § 85 a, og som i sig selv efter min mening burde føre til, at paragraffen blev ophævet, uanset principielt synspunkt, så er det rigtigt, at der er en principiel forskel, som belyses ganske godt af det eksempel med en bager, der står i bemærkningerne, og som arbejdsministeren citerede og derefter gav en drejning ved at indføje et enkelt ord, der ikke står i bemærkningerne. Hvis han havde haft en fastansat bager, så måtte han virkelig betale for denne fastansatte bager. Men hvis arbejdsministeren tænker sig nærmere om – og jeg har ham endda mistænkt for at være så intelligent, at han har tænkt, før han kommer med denne demagogiske fordrejning . . . det udtryk får jeg forhåbentlig formandens tilladelse til at bruge – så ville han kunne sige sig selv, at dette drejer sig netop ikke om de fastansatte, for er det fastansatte, så opstår de problemer, som § 85 a omhandler, overhovedet ikke. Derfor behøvede arbejdsministeren i og for sig ikke at tilsløre den forskel, der er i vores opfattelser, ved at få dette ulyksalige enkeltord med ind i det.

Det, der altså er den rent optrukne, principielle forskel, er, at vi siger, at selvfølgelig skal arbejdsgiveren betale for den arbejdskraft, som han aftager, men når folk kommer i den ulykkelige situation, at de ikke kan få arbejde, så er det efter vor mening en social begivenhed, og så skal der betales af dem, der driver socialvæsenet, nemlig stat og